

**UCHWAŁA Nr
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI
z dnia**

w sprawie skargi Shell Polska Sp. z o. o. na § 4 ust. 3 uchwały Nr XXVIII/440/04 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie ustalenia stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych na cele nie związane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128), oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 169, poz. 1417 i Nr 250, poz. 2118 oraz z 2006 r. Nr 38, poz. 268), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

§ 1.1. Skargę Shell Polska Sp. z o. o. na § 4 ust. 3 uchwałę Nr XXVIII/440/04 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie ustalenia stawek za zajęcie pasa drogowego dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych na cele nie związane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, zmienioną uchwałą Nr XXXIV/567/04 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 14 lipca 2004 r. uznaje się za bezzasadną.

2. Skarga jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu stanowiącym integralną część uchwały.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącą Rady Miejskiej w Łodzi do ustanowienia pełnomocnictwa procesowego do zastępowania Rady Miejskiej w Łodzi przed sądami administracyjnymi wszystkich instancji.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodnicząca
Rady Miejskiej w Łodzi**

Iwona BARTOSIK

Załącznik
do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia

U Z A S A D N I E N I E

Skarżący podniósł w Skardze, iż Rada Miejska nie miała prawa ustalić stawki opłaty za powierzchnię reklamy posadowionej w pasie drogi, gdyż wykracza to rzekomo poza delegację ustawową zawartą w art. 40 ust. 8 z dn. 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086 z późn. zm.), zgodnie z którą organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość opłaty za zajęcie 1m² pasa drogowego.

W tym miejscu należy zauważyć, że Skarżący pomija rozróżnienie podwójnej konstrukcji ust. 6 art. 40, który określa sposób naliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu:

1. umieszczenia w pasie drogowym obiektów budowlanych nie związanych z potrzebami zarządzania drogami albo
2. umieszczania w pasie drogowym reklam.

I tak dla obliczenia opłaty za zajęcie pasa drogowego w rozumieniu art. 40 ust. 6 w.w. Ustawy jak również w rozszerzonym rozumieniu przedstawianym w szerokim orzecznictwie sądowym (a więc nie tylko wydzielonego liniami granicznymi gruntu, ale również przestrzeni nad i jego powierzchnią oraz obiektów budowlanych tam posadowionych) Ustawodawca określił następujący przelicznik:

Iloczyn liczby metrów kwadratowych:

1. powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy obiektu budowlanego albo
2. powierzchni reklamy,

liczby dni zajmowania pasa drogowego i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego.

W konkluzji jest to zatem w każdym wypadku stawka za zajęcie 1 m² pasa drogowego w zależności od kategorii danej drogi pomnożona przez liczbę dni zajmowania pasa drogowego i powierzchni reklamy.

W tym stanie prawnym należy zatem uznać, iż podjęcie stosownej Uchwały przez Radę Miejską nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a jej treść jest w pełni uzasadniona, natomiast Skarga jest bezzasadna, gdyż wprowadza dowolną i niczym nie uzasadnioną interpretację przepisów w.w. Ustawy.